

L'ENRIC

Un relat de: [Josep Ventura](#)

Havia passat la tarda on més li agradava: el bar del poble. Unes partides de cartes amb coneguts i uns quants gots de vi. Ara, amb la sentor de vespre tornava a casa, encara que li costava que la bicicleta no anés daltabaix del camí. Quan va arribar al pas a nivell, va travessar sense mirar, no és que passessin gaires trens i tampoc li importava gens, només pensava en aquell dolor al costat que cremava. El llum de la bicicleta festejava amb la claror d'una lluna que sortia de darrere els turons, quan va arribar a la riera se sentia cansat, va topar amb una pedra i va caure estirat al mig de l'aigua. Per uns moments, se li'n va anar la xafogor de darreries de juny, voldria quedar-se a dormir així estirat per veure si li marxava el dolor.

Després, s'aixeca i segueix la pols del camí per la vora de camps i bosc, al cap d'una estona el cansament el fa seure a un replà del marge, l'olor d'orenga i polioli el fa reviure, té la boca seca, llàstima de no tenir una ampolla de vi. Sent l'enyorança de la mare que fa mig any els va deixar, amb el seu pare tan vell no veu com se'n sortiran. Si la Lola l'hagués volgut, ara no estaria tan sol, encara l'estima, per ella hagués deixat el vi, es veia capaç de fer-ho, però li va dir que ella no es casava amb un pallot.

Aquell matí, la mare no es va despertar, el pare es va quedar al costat del llit mentre ell avisava al manador de dol. L'endemà van arribar els portadors amb les barres i la caixa, el camí a l'església era glaçat, els bassals d'aigua plens d'un gel gruixut feien caminar amb compte als portadors i veïns. Amb la queixalada d'esmorzar ja havia begut mig porró de vi i portava fumat un paquet d'Ideals.

Quan tot va acabar, es va quedar sol davant del nínxol, la seva mare era vella i no feia quasi res a casa, però ja la trobava a faltar. D'ella, havia après aquell vici d'anar a la bota a omplir el got de suc de vinya. Va tornar cap a casa fumant, sense veure el camí. La casa era petita, de misèria, al mig del bosc, quatre feixes de sequer i un hortet vora la font. El pare no el deixava anar a cavar les herbes perquè deia que la magalla tallava mes plantes bones que dolentes, i això que encara que li costés agafar l'aixada, hi tenia afició des que aquell dia va trobar aquella moneda de cinc francs de plata del 1808. Deuria ser bona, perquè en Ton del bar va donar-li una ampolla de vi, una d'anís i una altra de conyac, coi de francesos podien haver-ne deixat un grapat. Dues vaques, un porc, quatre gallines i unes cabrotes mig salvatges donaven per no passar gana, si a més a més s'hi afegia alguna carbonera de tant en tant.

El cansament no el deixava aixecar, pensava que no seria la primera nit que dormiria sobre un coixí d'herbes, el mal al costat cada vegada era més fort. Si tingués un got de barreja, segur que li calmaria. Sent un concert de grills que l'envolta i eixorda, veu una cuca de llum que s'enfila per la seva mà, després la seva ànima es fon amb claror de lluna i el vent que passa.